

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

ILLUSTRERAD TIDNING
FÖR SVENSKA MISSIONSFÖRBUNDETS YTTRE MISSION

UTKOMMER DEN 1 OCH 15 I VARJE MÅNAD

15 sept. 1916.

REDAKTÖR: J. E. LUNDAHL

N:r 18. Årg. 34.

Översikt

av ställningen på Svenska Missionsförbundets missionsfält enligt
senaste årsberättelsen.

III.

Missionen i Ost-Turkestan.

Stationer: Kaschgar, Hancheng, Jarkend, Jengi Hessar.

Missionärer 23 (10 manliga, 13 kvinnliga), infödda medhjälpare 6, församlingsmedlemmar 17, skolor 13, skolbarn 100.

Det allmänna läget och den andliga verksamheten.

Världskriget tyckes ej ha haft någon inverkan på de allmänna förhållandena i Ost-Turkestan. Allt går sin vanliga gång, och våra missionärer ha kunnat fortsätta sitt arbete som förut. Några större framgångar ha de icke att meddela. Evangelium varder dock predikat enligt Herrens befallning, och han, som sänder ut ordet, skall ock se till, att det verkar vad han avser med detsamma. Motståndet från de muhammedanska ledarnas sida är alltfört starkt och tager sig understundom rätt allvarsamma uttryck, när det gäller att hindra barn att besöka skolorna.

När en gång den muhammedanska världens besökelsestid kommer — att

den kommer, är säkert — skall förvisso det verk, Svenska Missionsförbundets missionärer i tro och tålmod utfört i Ost Turkestan, visa sig vara av större betydelse än någon nu anar.

I redogörelsen för stationen i *Hancheng* heter det:

Det gångna året har kännetecknats av frid och lugn på alla områden i vår verksamhet. Vi motsägo naturligtvis med en viss bävan detta år, undrande bl. a. om vår förbindelse med hemlandet skulle avbrytas. För att bereda oss att möta en eventuell penningbrist entledigade vi vår skollärare i början av året, men efter tre månaders försök i den riktningen måste vi åter anställa en lärare, helst som ingen orsak fanns att på detta sätt inskränka verksamheten, då förbindelsen hela tiden stått öppen och penningförsändelser ordentligt kommit oss tillhanda. Även så till vida har året varit lugnt, som ingenting inträffat vare sig av sorglig eller särskilt glädjande art, vad verksamheten beträffar. Det har flutit som i en jämn, lugn strömfåra, och arbetet har haft karaktären av ett sakta framskridande vägröjningsarbete, utan missräkningar men även utan särskild uppmuntran — om det icke kan kallas uppmuntran, att man på detta sätt får arbeta i frid och ro, under det halva världen brinner!

Det har under året skrivits mycket om det europeiska världskrigets moraliska inverkan

på de folk, som äro föremål för europeisk civilisation och mission. Vad angår de folk, bland vilka vi arbeta, är det svårt att härvidlag göra något bestämt uttalande. Vi ha ju förmånen att tillhöra en neutral stat och att även ha vårt arbetsfält inom neutralt område. Men fränsett detta tror jag, att åtminstone kineserna i Ost-Turkestan lärt sig se kriget sådant det är: en förbannelse, som följer av världsmakternas utvidningssträvanden, men som icke har något med missionens syftemål att skaffa. Intressant har varit att höra bildade kinesers jämförelser mellan de europeiska staternas nuvarande och det gamla Kinas forna krigföring, särskilt deras olika sätt att behandla sårade och fångna. Så yttrade en av ämbetsmännen här i staden, då han i en av våra illustrerade tidningar fick se fotografier av ryska läkare, som vårdade tyska sårade, och tvärtom: »Så skall det vara! En sårad fiende, som ej längre kan föra vapen, betraktas ej som fiende; hans sår förbindas, han får mat och vård, det är ädelt. Så var det ej hos oss i gamla tider; en sårad fiende dödades utan barmhärtighet.»

Med tanke på det folk, bland vilket vi äro satta att verka, helt visst ett bland de i moraliskt hänseende djupast sjunkna i hela landet, väcker det ej så mycken undran, att synbar frukt uteblivit, som att vi fått behålla dem, som slutit sig till oss, och se dem bevarade i tron samt att vi söndagligen få förkunna evangelium för i det närmaste fullsatt bus.

Skolverksamheten.

Skolverksamheten har, fastän under motstånd, fortgått på alla stationerna med undantag av *Jengi-Hessar*, där motståndet varit så starkt, att det icke lyckats missionärerna att få någon skola till stånd. Även här hoppas vi på bättre tider.

Barnhemmet räknar f. n. 11 skyddslingar.

Sjukvårdsarbetet.

Om denna särskilt på detta fält så viktiga verksamhetsgren föreligga ganska utförliga rapporter. Från *Kaschgar* skriver G. Raquette:

Klinikpatienternas antal har under året uppgått till 5,022. Men då man därtill lägger antalet av de besök, som många av dessa upprepat, stiger siffran av mottagna till 9,281.

I hemmen på landsbygden och i staden ha vi tillsammans under året gjort 188 sjukbesök. På grund av den redan antydda inskränkningen av arbetskrafterna, som även

detta år gjort sig gällande i sjukvården, ha blott 28 patienter kunnat mottagas som inneliggare. Dessa ha alla utgjort s. k. kirurgiska fall, dels rena operationsfall och dels svårare olycksfall och koivskador. Det har nämligen blivit högst på modet bärute att slåss med kniv. För några år sedan använde kaschgaren för detta mycket viktiga ändamål knyt-nävar och käppar. Men civilisationen gör sina små framsteg även här.

Utom de vanliga mindre kirurgiska ingrepp, som ständigt förekomma i kliniken, ha 29 operationer utförts, därav 21 ögonoperationer.

Richard Nyström skriver om sjukvården i *Jarkend*:

Patienternas antal har varit 3,286, och då vi därtill räkna alla återkommande fall, bliva mottagningarna 6,053. De inneliggande patienterna hava varit 16, som tillsammans legat inne 286 dagar. De sjukdomar, vi haft att behandla, ha liksom föregående år varit mycket olikartade, såsom syfilis, malaria, dysenteri, bröst- och magsjukdomar etc. De i staden och kringliggande landsbygd gjorda sjukbesöken hava tillsammans varit 97.

Om sjukvårdsarbetet i *Jengi-Hessar* meddelar L. E. Höberg:

Under verksamhetsåret ha vi haft starr-operationer 12, andra ögonoperationer 2, större och mindre operativa ingrepp 23, olycksfall: benbrott, ledvrickning, huggsår, bett av människor och djur 33, 14 inneliggande patienter med kosthåll 189 dagar, 5 inneliggande patienter utan kosthåll 135 dagar. Patienternas antal har varit 1,928, mottagningarna 3,159.

Att icke ens denna filantropiska verksamhet får utföras utan att misstydas och förkättras av de muhammedanska mollorna, är givet. Vi hörde just i dagarna, huru de utspjitt bland folket, att den, som tog av vår medicin, skulle nedsänkas till sjuttiosjunde avsatsen i helvetet. Dock är det egendomligt att se, att samma mollor, som predika denna lära, själva komma och anlita oss, när de önska få sina skador helade. Som det f. n. artar sig så, att läkareverksamheten synes vara det bästa och stundom enda medlet att föra oss i mera direkt beröring med folket, måste vi söka att på allt sätt uppehålla och utvidga densamma. Den bör få de bästa gåvor och krafter vi äga. Att i förening med denna verksamhet fortgått ett andligt arbete bland folket, säger sig självt.

Även i *Hancheng* utövas sjukvård om ock i mindre skala. Missionär Törnqvist skriver därom:

Sjuka komma dagligen och begära vår hjälp. I lindrigare fall såsom sårskador, frossa etc. söka vi ock hjälpa, så långt tid och resurser tillåts. Alla andra sända vi till missionens sjukhus i Kaschgar.

Det litterära arbetet.

Litteraturkommittén, som består av L. E. Högberg, G. Raquette och Oscar Andersson, har utfört ett ganska omfattande arbete.

Vid kommitténs marssammanträde i Järkend överlämnade Oscar Andersson till kommittén följande översättningar:

- 1) Psaltaren, översatt enligt gamla engelska texten.
- 2) 2, 3 och 4 Moseb., översatt enligt svenska bibeln, första manuskript.
- 3) Esaias och Daniel, översatt enligt svenska bibeln, första manuskript.
- 4) Naturlära, översatt enligt Berg & Lindén, avdelningarna om djuren och människan, första manuskript.
- 5) Kristus och Islam, översatt enligt traktatens arabiska text.
- 6) Bhudaning biriki, översatt engelsk traktat.
- 7) 'Ayd Qurban, översatt engelsk traktat.
- 8) Tre sånger, bearbetning från turkiskan.

Bibel- och traktatspridningsarbetet

har fortgått under året, och ett rätt stort antal bibeldelar och traktater på kaschgarska och kinesiska språken ha försålts.

IV.

Missionen i Ryssland och Kaukasien.

Från våra missionärer i Petrograd och Kaukasien sakna vi redogörelse för det gångna årets verksamhet. Möjligen beror detta på de svåra postförhållanden, som nu råda. Vi veta emellertid, att verksamheten i Petrograd och Ingermanland fortgått under jämförelsevis goda förhållanden och att våra missionärer fått utså livets ord bland rätt stora skaror. Även må nämnas, att missionär Wilh. Sarwe såsom medlem i en kommission på officiellt uppdrag fått göra flera resor till de ryska fånglägren för att bland de tyska och österrikiska krigsfångarne dela ut s. k. »Liebesgaben» (kärleksgåvor) från de fångnas hemländer.

Vad Kaukasien beträffar, har missionär M. A. Ter-Asaturians meddelat, att verksamheten gått sin vanliga gång och att församlingens inkomster varit större än något år förut.

V.

Sjömansmissionen i Sunderland och Seaham Harbour.

Missionär C. O. Orest skriver om verksamheten under det gångna året:

Det fördärvbringande världskriget, vilket har vänt upp och ned på allting, har ödesdigert inverkat även på sjömansmissionens område, och svårare synes det bliva för varje dag som går. På många orter här i landet hava våra sjömän icke alls fått gå i land, även om de skulle hava velat besöka kyrka och läsrum. I Sunderland såväl som i West-Hartlepool, där vi även hjälpt till med att uppehålla söndagsgudstjänsterna, medan därvarande pastor varit i hemlandet, hava sjömännen erhållit tillåtelse att vistas i land före mörkrets inbrott. Om söndagarna hava de alltså haft tillfälle att bevista gudstjänsterna både för- och eftermiddag. Men som de flesta ledsamt nog ändå icke infunnit sig, såvida vi icke haft någon extra tillställning, hava vi emellanåt för omväxlings skull anordnat någon kaffefest på eftermiddagen och då alltid så tidigt, att våra gäster hunnit ombord före kl. 6 på aftonen. Befålet har ju i regel fått stanna ett par timmar längre. Om vardagarna har besättningen således icke fått komma till läsrummet under den mörka tiden. På grund därav har jag så mycket som möjligt försökt att på deras lediga stunder besöka dem ombord, då jag medfört tidsningar, böcker och mindre väckelseskriter, varigenom jag fått anledning att säga dem några allvarliga ord angående de eviga tingen.

Antalet svenska fartyg, som besökt Sunderland under det sist förflutna året, har betydligt minskats. De voro endast 198. De norska däremot hava nästan fördubblats och uppgingo till 385. De danska hava även varit flera än förut, nämligen 150.

Kyrkibesökare hava vi endast haft hälften mot föregående år, nämligen 1,250 av 1,796, som besökt läsrummet. Dessutom ha vi haft 170, som icke varit sjömän.

I Seaham Harbour hava sjömännen haft tillåtelse att vara i land om kvällarna ända till kl. 9. Men då hava de först måst gå till tullkammaren för att få pass och därifrån till poliskammaren för att få dem stämplade, innan de fått gå annorstädes. På vägen därifrån hava sedan de flesta hamnat på andra ställen, så att de aldrig hunnit fram till läsrummet.

Jag har icke kunnat få någon uppgift på antalet av de norska och danska fartygen i Seaham Harbour, men svenska ha där varit endast 36 under hela året. Samtliga besök av sjömän på läsrummet hava varit 632. Av dessa hava omkring 200 varit närvarande vid Guds ords betraktande.

SVENSKA MISSIONSFÖRBUNDETS EXPEDITION

19 Barnhusgatan, Stockholm C.

Allm. Tel. 4634 & 7415. Riks Tel. 4075 & 8525.

Inregistr. telegrafadr.: "Förbundet, Stockholm".

Hålles öppen alla helgfria dagar kl. 9—5.

Svenska Missionsförbundets missionsfält.

Svenska Missionsförbundet bedriver mission i Kongo, Kina, Ost-Turkestan, Kaukasien, Ryssland och Lappland samt sjömansmission i England.

"MISSIONSFÖRBUNDET"

Svenska Missionsförbundets organ för dess yttre mission

utkommer två gånger i månaden.

Prenumerationspriset är fr. o. m. nästa år kr. 1: 60 på posten och 1: 35 på Expeditionen, då minst 5 ex. rekvireras under en adress.

Till utlandet kostar tidningen 2: 75.

Alla meddelanden, som röra Svenska Missionsförbundet och dess verksamhet, jämte gåvor till missionen och rekvitioner av böcker m. m., adresseras till Svenska Missionsförbundets Expedition.

I testamenten och gåvobrev, som upprättas till förmån för Svenska Missionsförbundets verksamhet i allmänhet eller till någon särskild gren därav, torde nog angivas, att det är till Svenska Missionsförbundets mission. När ett testamente t. ex. endast innehåller, att ett visst belopp skall tillfalla hednissionsen, så kan ju ovisshet uppstå, om det är Svenska Missionsförbundet eller något annat sällskap, som skall hava penningarne.

Sparbössor för insamlande av medel till vår yttre och inre mission utdelas gratis och kunna rekvireras från Svenska Missionsförbundets Expedition.

Böne- och offerveckan. | Det stundar snart till vår sedvanliga böne- och offervecka. I år kommer den enligt konferensens beslut att hållas den 22—29 oktober. Från Expeditionen utsändes inom kort till ordförande, förståndare och predikanter i samtliga församlingar cirkulär med program för offerveckan.

Vi bedja emellertid redan nu att få rikta predikanter och församlingsförståndares uppmärksamhet på saken, för att de i god tid må vidtaga erforderliga åtgärder för mötenas anordnande m. m. Må vi ock, var i sin stad, söka att bereda veckan genom mycken bön, på det att rika välsignelser och rika offer må tillflöda vår verksamhet under densamma.

* * *

Hemkomna missionärer. | Missionärerna *N. G. An-* vill och fru *Maria Wen-* nerström anlände den 4 sept till hemlandet från Kongo efter en jämförelsevis god resa. De hade lämnat Matadi den 1 augusti. Må Gud giva dem en stärkande vilotid i hemlandet.

* * *

Framkomna missionärer. | Den 22 juli anlände missionärerna *S. Malmqvist* med fru, *Ester Westlind* och *Ruth Johansson* till Matadi, Kongo, efter en lyckosam resa.

* * *

Sångböcker till Kongo. | En andra sändning kongo- till Kongo. | sångböcker av den nya upplagan avgick från Göteborg till Matadi den 14 september. Sändningen

innehöll 2 000 sångböcker på kongspråket. Upplagan är tryckt och bunden i Stockholm. Vi komma snart att ytterligare skicka ut en ny sändning av samma slag.

* * *

Svenska Missionsförbundets kvartalsmöte | är bestämt att hållas i *Söderhamn* den 22, 23 oktober. Fullständigt program kommer att inflyta i nästa nummer.

* * *

Missionsskolans öppnande. | Fredagen den 1 sept. hölls upprop på Missionskolan för det nya läsåret, som då tog sin början.

* * *

Våra julpublikationer. | Vi bedja ännu en gång att få fästa uppmärksamheten på Missionsförbundets snart utkommande julpublikationer *Ansgarius, Vinterny* och *Hem, Hem*. Närmare jul utkomma söndagsskolans jultidningar *Kring Granen och Brasan* och *Barnens jul*. *Missionshandbok med almanacka* för 1917 blir ock färdig under höstens lopp.

Samtliga publikationer äro gamla och välkända, och vi hoppas, att åtgången icke skall bli mindre än föregående år utan tvärtom växa.

* * *

Missionshögtid i Stockholm. | Samma dag, som denna tidning utkommer, sammanträder det av oss flera gånger omnämnda *missionsledaremötet* i Stockholm. Förutom ombuden deltaga i mötet de flesta hemmavarande svenska missionärer, vadan alltså en ganska stor skara av Herrens vittnen nu är samlad i huvudstaden. Blott ett par av Svenska Missionsförbundets missionärer saknas. Vilken högtid ett sådant tillfälle är för våra missionärer, behöver

knappt sägas. Må Gud välsigna mötet med sin helige Andel! Må han ock giva rik behållning därav åt de många missionärer och missionsombud, som kommit tillsammans.

* * *

Hösten och vintern. | Hösten har nu börjat, och därmed har den andliga verksamheten i de flesta av våra församlingar återgått i sin normala ordning efter sommarens mindre omfattande verksamhet. Detta gäller åtminstone de flesta städer och större sambällen. Såsom alltid, när hösten inbryter, så vänta vi även nu, att Gud under de kommande höst- och vintermånaderna skall välsigna vårt arbete till människors frälsning och bevarande i tron samt till en allt kraftigare insats för den yttre missionen. Den första förutsättningen för Guds välsignelse är *bön*. Må vi varmt och innerligt bedja, att Gud må välsigna, vad vi göra för hans sak och i hans namn! Må han giva oss nåd att i hans kraft fylla våra uppgifter såsom hans tjänare och representanter på jorden.

* * *

Tvenne upprop. | Vi bedja få fästa våra läsares uppmärksamhet vid tvenne upprop, som äro införda i detta nummer. Det ena gäller *Missionsskolans elevkår*, och det andra gäller *syföreningen för missionärers änkor och barn*. Båda uppropen äro synnerligen behjärtansvärda, och vi tro, att de icke skola förklinga ohörda. Våra vänner brukar ha hjärtat på rätta stället, när det gäller att understödja en god sak.

* * *

Missionär Neltens amerikaresa. | Vi ha förut meddelat, att missionär *Karl Nelton* med familj begärt tjänstledighet för att göra en resa till Amerika. De ha nu anträtt denna resa, och gingo den 7 september ombord

i Köpenhamn på ångaren Oskar II, som går direkt till Amerika.

* * *

Personligt meddelande. | Missionär *N. G. Anvill* och fröken *Anna Svadling* ha meddelat, att de den 25 juli ingått förlovning vid missionsstationen i Brazzaville i Kongo. Må Gud välsigna deras förbund!

Upprop.

1. Missionsskolan och dyrtiden.

Missionsskolan har aldrig förgäves vädjat till missionsvännerna att komma ihåg våra elevers hushåll med några gåvor. För varje år ha vi fått potatis, kålrötter, frukt och bär samt även något smör, kött eller annat, som passat till bordet. Detta är behöva eleverna bättre än någonsin våra goda vänners understöd, ty utgifterna till löner och ved äro minst lika stora som förr, och

maten är vida dyrare. Men vi ha ett mindre antal elever detta år, varigenom det blir dyrare pr man. Eleverna äro fattiga och måste låna till studierna. Kära missionsvänner! Tänken på våra piltar i dessa dyra tider med någon gåva!

Vördsammast
Gust. Mosesson.

2. Avlidna missionärens barn.

Det är vår innerliga önskan att i början av nästa år liksom föregående år kunna anordna en försäljning till förmån för avlidna missionärens barn. Vem vill sätta i gång med ett handarbete, hur enkelt som helst, eller på annat sätt hjälpa oss till ett lyckligt resultat? Tiden för försäljningen kommer att närmare bestämmas genom förnyat upprop i denna tidning vid nästa års början. Natten kommer, då ingen kan verka. Joh. 9: 4.

Missionsskolan, Lidingö Villastad.
Ruth Walfridsson.

Från vår yttre mission.

Litet till om skolan vid Kibunzi.

Det sista jag skrev till tidningen och till Eder, missionsvänner, var om skolavslutningen här 1915. Sedan dess har vår skola pågått ett halvt läsår igen, och nu strax efter sommarlovets början är det ej så mycket om skolan och det, vi där utträttat, som fast mer något om några av våra elever, som jag ämnade skriva.

Vid terminens början hade många

infunnit sig, som ville bli inskrivna, och vi fingo därför tillfälle att välja ut sådana nybörjare, som alla kunde läsa rätt bra. Vi hade ock för våra lärare i byarna framhållit betydelsen av att även *flickor* komme till stationsskolan, och bett dem söka få sådana hit. Resultatet blev, att vi fingo sju stycken flickor. Två andra hade ock velat börja, men som de voro för kläna i kunskaperna för att kunna följa med de övriga nybörjarne, måste vi låta dem vänta. En av de sista dagarna av terminen tog jag en fotografi av våra flickor. De hade då fått nya klänningar, och i det skicket vill jag nu presentera dem för Eder.

Den, som sitter i mitten, var så duktig, att hon genast kom in i andra klassen. Hon heter Beti, är född strax

vid Mbanza Manteke, en amerikansk missionsstation, och var någon tid barnjungfru åt en av missionärerna där. Hon blev sedan gift såsom sin mans andra hustru och fick ett barn, som dock dog efter några månader. Men som hon ej var belåten med att vara sin mans andra hustru, och de ej kunde tycka om varandra — såsom hon uttryckte sig — så lämnade hon honom och kom till sina släktingar inom Kibunzi distrikt. När hon hörde, att vi

Skolflickor vid Kibunzi.

ville hava flickor till skolan, beslöt hon att komma hit. Hon har skött sig bra till stor förvåning för gossarna, som nog inte väntat, att en kvinna skulle kunna tävla med dem i kunskaper. Nu är hon hemma i sin by och ordnar med sina fält för att vid nästa termin åter kunna börja.

De övriga sex ha varit i första klassen. Den lilla, som står till höger på fotografien med pärlband om halsen, heter Nzau och är dotter till läraren Kivambala. Hennes moder är död.

Hennes by är belägen ett par mil härifrån. Hon har varit frimodig och glad och den duktigaste av dem alla. Då hon varit här ett par månader, kom hennes fader hit, och det var ju en glädje för henne, men då han skulle gå, grät hon och undrade, om hon ej kunde få gå med hem. Nu har hon dock fått gå hem för 10 veckor. Vi hoppas hon längtar åter hit, då de gått till ända.

De andra äro alla härifrån byn. Lilla Nsimba, som sitter framför Nzau, har haft svårast att följa med, men vi hoppas, att det skall gå för henne också. Alla äro ju ej lika begåvade. Sofi, som sitter på andra sidan, är dotter till vår kock, och han ville nog, att hon skulle gå i skolan, men modern var av annan åsikt. Då skolan skulle börja, kom likväl flickan, och då vi frågade kocken om orsaken därtill, svarade han: »För att hennes moder skulle få några slantar.» Flickorna få nämligen arbeta på fälten tre timmar varje eftermiddag och få för det arbetet 40 centimes (29 öre) i veckan till matpengar. Det var ju ock ett skäl, och ett som visade en liten interiör från deras hemliv. Nu har flickan i alla fall avslutat sin första termin i skolan. Hon tillhör församlingen liksom de förut nämnda. Då hon för ett år sedan skulle döpas och det vid församlingmötet frågades, om någon hade något emot henne, svarade modern, att det enda hon hade emot henne var, att då de ibland om kvällarna böjde knä för att bedja och de skulle resa sig upp från bönen, kunde hon ha somnat. Stackars liten! Esteli (Ester), som står ytterst bakom henne, är ock församlingsmedlem. Modern tillhör även församlingen, men ej fadern. Susanna, som står henne närmast, är utan föräldrar men fostras av sin farmor. Då hon hörde, att Luti (Ruth), hennes fostersyster, skulle börja skolan, ville hon ock börja, men farmmodern ansåg, att hon borde sköta sina fält. Hon kom likväl med vid inskrivningen, och på frågan, hur hon fått löfte, sva-

rade hon: »Det grät jag mig till i går kväll.»

Så har tredjedelen av första klassen varit flickor i år, och de hava tävlat med pojkarne, en för pojkarne säkert hälsosam tävlan, då de nog, fast första-klassare, ej äro främmande för tanken, som ligger bakom uttrycket »nkento kaka» (bara en kvinna).

Att få flickor till våra stationsskolor har alltid varit svårt. De flickor, som missionen ägde vid Diadia, fingo ju vara med i skolan, och en och annan har även vid andra stationer genomgått skolan, men det har dock varit undantag. Att så har varit fallet, har två särskilda orsaker. Dels har folket från början ej velat släppa till flickorna, då ju dessa borde lära sig sköta fält och sålunda hjälpa till att skaffa mat åt männen och pojkarne, och dels ha de varit rädda för att flickor, som gingo igenom skolan, skulle bli lata och odugliga som hustrur och mödrar och ej i allt böja sig för gamla seder och bruk. Därtill kommer nog också, att missionärerna från början ansett det viktigast att få gossar för att av dem fostra lärare och evangelister.

Men alla inse vi, att det ej räcker att i skolan fostra endast män och att skaffa lärare, ty lärarnes direkta inflytande sträcker sig ej till de spädate och för intryck mest mottagliga barnen. Den allra första fostran och undervisningen ligger i mödrarnas händer. Vi hava ju många präktiga kristna kvinnor, vilkas inflytande på barnen nog är det bästa, vi kunna vänta av dem, men vi behöva flera sådana. Det är ock en allmän önskan härute att vinna mer inflytande på kvinnornas fostran genom att få flickorna till våra stations-skolor. Vi hoppas, att denna önskan skall uppfyllas efterhand som lärarnas egna barn hinna skolåldern, ty av lärarna röna vi ju mer förståelse och bistånd än av andra.

Dessa rader om våra skolflickor har jag nu skrivit inte för att giva Eder en stunds intressant läsning, utan för att I mån samla edra tankar och edert

intresse omkring dem för att genom förbön bistå dem, att de må hålla ut för egen del och även väcka intresse hos andra att följa i deras spår, så att vi varje år må få skriva in några flickor i vår skola och framdeles även årligen utexaminera några. En annan önskan är, att I mån bedja för oss, som skola undervisa dem, att vi må få visdom att fostra dem till goda hustrur och mödrar för närvarande och kommande släkte.

Med varmaste hälsningar från min hustru och mig,

Eder

John Petersson.

Kibunzi den 15 juni 1916.

Meddelande från Musana.

På församlingmötet i maj beslöts, att vi skulle ha dopförrättning här i juni. Bland de dopkandidater, som varit i bibelskolan ett år och däröver, utvalde församlingen dem, hon ansåg vara lämpliga att mottaga dopet och komma in i församlingen. Bland dem, som även denna gång icke fingo döpas, är en av våra skolgossar, som varit med i bibelskolan sedan 1913 och som alltid blivit förbigången på grund av sitt retliga lynne. Ett par gånger har jag försökt tala för honom, men församlingen har sagt ifrån, att han ej får döpas, så länge han är så trätlysten. En annan, som varit med ett par år, fick vänta, emedan han ej varit nog tjänstvillig.

Veckan den 5—10 juni hade vi bibelskola uteslutande för dem, som nu skulle döpas. Vi läste fyra timmar om dagen, två på morgonen och två på aftonen, då skolgossarna voro i arbetet. Av de trettio deltagarna voro sexton från utskolorna, däribland tre män med sina hustrur.

Pingstdagens möten voro sköna och uppmuntrande. Först höll en av våra äldre skolgossar en god predikan, och

därpå predikade evangelisten Nsakala från Nganda, som även sade farväl. Han har arbetat här troget över ett halvt år och åtnjutit aktning bland folket. Efter hans predikan samlades församlingen och dopkandidaterna och några av deras anhöriga under lum-miga trädkronor vid ån Musana, där vi nu hade den sjätte dopförrättningen, som i likhet med de övriga var högtidlig och stämningsfull.

Sedan samlades vi åter i kyrkan, då de nydöpta välsignades och intogos i församlingen. Vid den heliga mältiden vero över hundra infödda kristna närvarande. Vi voro alltså flera än vi varit någonsin förut på denna plats.

Annandagen hade vi läraremöte. Då beslöto vi upptaga verksamhet på några nya platser, dit troende skolgossar sändes att börja undervisa. Två av våra unga, mera försigkomna hjälpare ha under månaden slutat verksamheten i sina byskolor och sökt arbete på annat håll, emedan de ansågo sig ha för litet betalt som evangelister. Detta föranledde ett längre allvarligt samtal, då vi sökte frambålla det oförståndiga och otillbörliga i ett sådant handlings-sätt. Det bör dock erkännas, att deras lön är liten, jämfört med vad de få som arbetare i Brazzaville och Kin-chassa och andra större platser.

Då våra unga troende män mottagit undervisning av missionen och blivit rätt så hemmastadda i franska språket, blir det nog en frestelse för dem att lämna evangelistkallet och gå till staten och handelsmännen för att skaffa sig anställning med större inkomst. Denna frestelse blir svårast för de mest begåvade. Men infödingarna besjålas av en djup hemlängtan, och det är att hoppas, att den skall återföra dem till hembygden och evangelistkåren, så vitt de icke lämna Gud under det på frestelser rika livet i städerna. Utom de evangelister, vi ha till låns från Congo Belge, ha vi nu 23 av våra egna ute i arbetet. De äro oerfarna, och de flesta av dem äro mycket för unga för ett sådant arbete, men de äro snälla

och villiga. Mätte Herren välsigna dem! Kommen ibåg dem i edra böner!
Hjärtliga hälsningar från dem och oss genom

Eder tillgivne
P. A. Westlind.

Invigning av Kienli's nyaste utstation.

Kära missionsvänner!

Från Kienli till Titå, där vår nyaste utstation är förlagd, är det 25 km. Vägen dit var i detta regoväder allt annat än fin, den var både lerig, smetig, slipprig och svår. Men de vägar, där kineser ej skola kunna taga sig fram, måste vara mycket värre än så.

Det var nu i själva slättern, jag var ute. Det fraktades hö i oändlighet från de stora fälten, som nu snart läggas under vatten, då floden stiger. Men ingen må tro, att man härute bärgar hö för att ha något att ge de arma djuren, då vintern kommer. Nej, allt gräs köres ut på risfälten, där det får ruttna ned, ty därigenom gödslas fälten.

Det var ett ypperligt slädföre, det gled så lätt i leran. En buffeloxe för slädan, en man eller kvinna ridande på oxen, detta är typen för höbärgning härute. — Under vägen såg jag även andra rätt intressanta ting. Utanför sin dörr sitter en välmående bondgumma. En välfödd gris ligger vid hennes fötter och grymtar i stor belåtenhet. Och det är ej att undra på, ty gumman letar noga i hans bröst efter de små, som vilja äta hans fläsk i förtid. — Här kommer en bonde

körande 12 stycken svin. De ha alla hål genom sina öronlappar och i dem har bonden bundit fast tömmarna. Nu går han efter i sakta mak körande sin hjord. Den gris, som ej går där han skall gå, får lov att släppa till sina öron, och det händer ofta, att mannen släpar grisen långa stycken efter marken. Det är ingen leksak att vara gris i Kina.

Jag steg ned från hästen och satte mig för att vila en stund, draek mitt te och knaprade på mina melonkärnor samt pratade för resten. En av de närstående frågade, vad det berodde på, att jag var så ren? (Själv visste jag icke, att jag var så ren.) Jag hann knappt svara, förrän en annan frågade, varför jag ej hade sår och utslag som de? En man, som varit i vår sjukstuga, svarade i mitt ställe: »Han har en stor Gud, som vakar över honom, en Gud där ovan, och så bor han själv i ett hus, där det är trägolv överallt. Säg, varifrån kan han få sår?»

På ett fat inne i värdshuset bredvid ligga små fiskar inlagda i cayennepeppar och se mycket aptitliga ut. Jag ber gästgiverskan laga i ordning en sådan åt mig. Gärna, gärna! Men då jag ätit en, ber jag om en till. »Det går visst an», svarar hon, »men det är bäst jag talar om på förband, att de äro dyra, de kosta 20 cash styck» (omkring 2 öre). — »Väl är priset högt», svarar jag, »men det kan ingen hjälpa.»

Då jag kom fram till utstationen, kändes det, att jag var välkommen. På grund av ogynnsam väderlek hade de fått vänta på mig en hel vecka. En välkomstsång hade evangelisten författat. Den sattes upp ovanför plattformen, och så sjöng »sångkören» den med lust och liv.

Under det sången sjöngs, strömmade så mycket folk till, att rummet och platsen utanför dörren ej kunde rymma dem. De flesta hade ej hört någon utlänning tala, varför de blevo mycket förvånade, då jag öppnade min mun och talade som de. Det var nu lik-

som fråga om invigningstal, ty det var första gången, vi voro här. Ofta får man själv vara text i Kina, så ock nu. Jag talade om, att jag hade mitt hem vid världens ände, att jag där hade en mor, som var 81 år, samt en son och en dotter. Vidare talade jag om, att vägen från vårt land var lång, men att jag ändå farit hit för deras skull. När de nu mitt uppe i talet fått göra en del frågor rörande mitt skägg samt vad det landet hette, som låg bortom mitt, o. s. v. och när de sedan fått se sig nöjda samt fått svar på sina frågor, då först kunde jag få tala om Honom, som kom från ett land, som ligger ännu längre bort, som var oändligt rik men blev fattig för vår skull etc.

Ehuru verksamheten här är så ny, endast några få månader, är det rätt många, som äro intresserade i evangelium. Bland dessa är en bagare, en bleckslagare, flera handlande, en apotekare m. fl. Apotekaren var en gammal opiumrökare, men hade nu genom trons bön kunnat lämna giftet. Både han och evangelisten prisade Gud av hjärtat samt talade med glädje om den kraft, som ligger i bönen. Det är, som skulle vi få gott om apotekare i vår församling. Vi ha nu fyra, som äro medlemmar, och fyra »sökare».

Kvällen därpå hade vi möte igen. Vi talade då om den rike mannen och Lasarus samt om tillståndet i dödsriket. Då jag enligt texten påvisade, att det var så fattigt i detta rike, att de otrogna ej ens kunde få litet vatten, rynkade många pannorna, och tyckte, att det var en »ko ti-fang» (en bitter plats). Vidare sade jag dem, att den rike mannen var en ivrig fäderndyrkare, ty han anropade fader Abraham, men allt var lönlöst i de dödas rike. Sällan har jag talat, då Guds ande känts så nära. Även hedningarne kände det, ty då jag frågade de församlade, om det fanns någon, som genom tron på Jesus ville undkomma dessa kval, var det flera, som sträckte upp sina händer. En man var mycket

rörd men sade: »Far och mor hindra mig att tro på den store Guden.»

Efter att ha blivit bjuden på festmåltid flera gånger hos byfolket, for jag åter hem till stationen i Kienli. Här är dock bäst, ty här är hemmet. Här se alla mycket gladare ut än folket ute i byarna; här ha vi andra intressen än hedningarne hava.

Både min hustru och jag sända våra varma fridshälsningar till missionens alla vänner.

Eder förbundne
Nils Kullgren.

Kienli, Hupeh, 23 maj 1916.

Till tidningen Missionsförbundet, Stockholm.

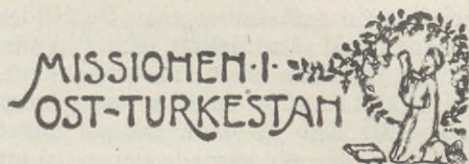
Då vi nu redan lämnat vårt kära fosterland med Amerika som närmaste mål, önska vi att genom missionstidningen få sända en innerlig hälsning till alla missionens vänner landet runt. Under våra missionsresor i de vackra svenska bygderna hava vi med glädje erfart, att Kinamissionen har många personliga vänner, som bedja och offra för Kristi verks framgång i Mittens rike. Vi tacka Gud för Eder och önska, att Herren rikligen måtte välsigna Eder. Missionens Herre vakar över sitt verk och skall föra sin sak till seger. Även sända vi vårt hjärtliga tack till alla, vars hem vi gästade och vars kärlek och vänlighet vi fått röna.

Våra små, Paul och Eva, hälsa alla söndagsskolbarn, tanter och farbröder, särskilt dem, som de under våra Kinaförbund kommit i beröring med och sjungit kinesiska sånger för.

Ombord på Oskar II den 7 sept. 1916,

Elisabeth och Karl Nelton.

*Glöm ej missionärerna
i dina böner!*

Ett gästabud.

Nedanstående är utdrag ur ett privat brev från *Hanna Andersson* i Kaschgar, daterat den 5 april 1916.

I söndags voro Hilda Nordqvist och jag bortbjudna till en familj här i staden. Den lilla frun var här och blev hjälpt vid ett barns födelse en gång i höstas. Hon är 13—14 år och hennes man något över 20. De voro rakt som barnungar båda två. Ni skall tro, det var högtidsdag för henne att få taga emot främmande. Om jag kunde beskriva rummet och allt ändå! Rummet var inte stort, knappast tre meter i fyrkant, inga fönster utan en glugg i taket och bara lergolvet med mattor på. Mitt på golvet stod ett litet bord, stort som en pall, och därpå var upplagd en trave bröd, stora kakor, två tefat med mandel, russin m. m. samt några päron. Mitt på »bordet» var en rund bulle med hål uti och däri var nedsatt några pappersblommor. Det såg ut precis, som när barn leka kalas. Längst fram i rummet voro två mattor, en för Hilda och en för mig. Det var hedersplatserna, och där slogo vi oss ned. Tre, fyra grannfruar voro också bjudna. I ena hörnet fanns förstas spis, och där gjorde lilla frun eld, så fort vi kommit och satte på tevattnen. Så dracks te med bröd, äts av det som fanns på bordet och pratades. Äta måste jag ju göra, men prata kunde jag inte. Skålarna, som man dricker te ur, är det värst med. Ingen kan veta, huru många, som druckit ur dem förut utan diskning emellan. Sista gången, jag drack te där, innan vi gingo, fick jag skålen, som en av gummorna druckit ur förut. Medan vi nu pratade och drucko te, gick den lilla frun efter mjöl, som hon rörde ut i vatten till en deg

och gjorde små bullar av. De fylldes sedan med rått fårkött, skuret i tärningar, ungefär som till kroppkakor. Då hjälpte henne en lika ung grannfru. Där lågo de båda två på golvet och knådade och kavlade degen på ett mjöligt skynke, som de hade emellan sig. Jag sade till Hilda: Tänk, om de kunde se oss där hemma, det skulle de allt tycka vara värt pengar! När maten var nästan färdig, stego de andra kvinnorna upp och gingo sin väg. De voro inte bjudna på mat de, inte. Nu kom mannen in, och »mauton», så kallades den lagade rätten, sattes fram, ett fat åt Hilda och ett åt mig. Vad det är besvärligt, innan man blir van vid den maten! Nu mår jag illa, bara jag tänker på mauto! Sedan vi ätit, åt värdfolket, och så dracks te igen. Nu pratade vi litet mera fritt, när vi voro ensamma, och frun visade oss sin högtidsstass av gulgrönt siden, varav bara sidenet kostade 100 »tanga» eller mellan 15 och 20 kr., och det är mycket pengar härute. Så hade hon långa »silverdingelidang», som skulle hänga i hårflätorna. Jag vet inte, vem som var mest stolt

och förtjust att få visa det där, han eller hon. Så tittade vi på min sommarhatt med körsbären i hattuålarna. Frun undrade, om vi hade symaskin. Att äga en sådan tyckte hon allt vore höjden av lycka.

Nu skall Hilda N. och jag bjuda dem till oss en dag. Om bara den dagen komme någon gång, då man kunde tala. Men det går så långsamt. Jag har ju bra övning i sjukhuset bland mina blinda gubbar och gummor och tjänaren. Där får man prata, och så pratar man tokigt förstås. Så skratta vi ett tag åt galenskaperna, och så får man lite hjälp på traven, då de förstå vad man menar, och så lär man sig ju så småningom. Jag kan en hel del av de vanliga verben, men böja dem riktigt är mest hopplöst. Jag kan infinitiven, och så får man försöka »tota» ihop, så gott man kan. E ter detta far jag ut ensam på sjukhjälp också, då naturligtvis en av sjukhustjänarna är med. Jag är så glad, att det verkligen har kommit så långt. Vad det skall bli roligt, då man varit här några år och blivit litet hemmavan.

Från utresande missionärer.

Några reseintryck.

Medan djupblåa böljor gunga oss hän mot Kongos soliga stränder, vill jag sända de kära missionsvännerna i hemlandet en hälsning och meddela några av de många minnen och intryck, som denna resa varit så rik på.

För andra gången på resa till Kongo! Är det verklighet? Ja, eftersom jag och min hustru, Ester Westlind och Ruth Johansson befinna oss ombord på Anversville, som för oss allt närmare vårt arbetsfält. Vilken skillnad att resa nu mot förra gången för fem år sedan! Vilka olika omständigheter! Nu är det krig och oro i hela världen, då var det djupaste fred. Nu ligga

kulturfolken i blodig fejd med varandra och behandla varandra som barbarer, under det att de själva upptagit sådana, som de kallat barbarer, i sina led. Värdena ha blivit omlagda. — Även för oss personligen är det stor skillnad att resa nu mot förra gången. Då gingo vi fullt okända öden till mötes, nu gå vi ut som »gamla» missionärer till kända förhållanden, ehuru naturligtvis även nu en mängd okända öden komma att möta oss. Vad det är skönt att veta, att vi, genast vi komma ut, kunna kasta oss in i arbetet utan att möta dessa hinder, som språket och mycket annat ställer i vägen! Vi hoppas kunna göra större nytta på missionsfältet denna gång än den förra.

För mig och min hustru innebär denna resa det största offer, vi någonsin gjort. Även vi ha nu fått erfara, vad så många före oss ha erfarit: att lämna det käraste man har på jorden. Vi ha fått lämna vår förstfödde hemma. Men även detta gick bättre än vi trott, ty Herren gav kraft i den svåra stunden. Nog gripes föräldrahjärtat understundom av en obeskrivlig längtan efter hjärtebarnet, och nog vill ögat så gärna tåras för var gång blicken får vila på den kära fotografien! Och huru ofta ilar ej tanken hän till den plats, där skatten ler och jollrar hos morfar och mormor. De fingo offra sin äldsta dotter på missionens altare och ha nu i ersättning fått hennes förstfödde att vårda, medan hon är borta i hednaland i Herrens tjänst. Må han bli till glädje för de gamla! Ja, tanken tar vingar så lätt, och längtans duva kan ingen stänga inne. Men själva föras vi obeckligt allt längre bort från hemmets kust, allt längre bort från vår älskling. Men sörja vi därför? Ja och nej! Vi ville så gärna stanna, men — vi vilja ock så gärna resa. Båda delarna ligga oss ömt om hjärtat, men så länge det är oss möjligt, söka vi uppfylla det löfte, vi givit vår Herre. Därför glädjas vi över att kunna gå till Kongo.

Men nu till resan. Ett skönt och varaktigt intryck bära vi med oss från det korta men för oss så gripande avskedet på »inre missionens fest» under konferensen. Vilken trygghet giver det ej missionären att bakom sig hava en så härlig skara missionsvänner som den, vars representanter vi sågo framför oss på missionsfesten i Auditorium! Hjärtat värmes och viljan spännes vid tanken därpå. Tack för de ljusa, vänliga leenden, vi sågo i edra anleten, och för de tårar av medkänsla, som glänste på mången kind! Tack för de trofasta handtryckningarna! Ja, tack för alla uttryck av kärlek och sympati, som vi fingo erfara under konferensen och för övrigt under hela vår vistelse i hemlandet! Du av Herren

så rikt benådade missionsförsamling, vi sända dig ett hjärtligt tack. Fröjda dig i ödmjukhet över din lott, ty den är stor och skön.

På kvällen den 16 juni förde oss tåget från vår vackra huvudstad, sedan vi tagit farväl av våra syskon och många vänner, och på morgonen, medan ännu staden låg i sin morgonslummer, kommo vi till Göteborg. Där gingo vi omedelbart till den kände missionsveteranen »Kongo-Anderssons» hem och knackade på. Ehuru det var så tidigt, att vi nästan togo dem på sängen, blevo vi väl emottagna och fingo mat och en stunds välbehörlig vila. Vem av missionärerna känner inte »Kongo-Andersson»? Hans outsläckliga missionsintresse letar efter motstycke.

Vid 6-tiden på eftermiddagen den 17 juni lossades trossarna, som ännu bundo oss vid fosterlandet, och vi skildes från den »jord, som oss fostrat har och fäderns aska gömmer». Ännu många timmar fara vi utmed den klippiga västkusten, men så småningom försvinna de sista konturerna av Sverige. Farväl, fosterland! Skola vi någonsin se dig åter?

Nordsjöns vågor hade under de senaste dagarne piskats av en hård vind. Nu var visserligen stormen ej så hård, men Nordsjöns böljor äro långsinta, varför det tar tid, innan de lugna sig, när de en gång blivit upprörda. Så var det nu. Därför fingo vi gunga, mer än vi ville, och måste hålla oss mera stilla på sabbatsdagen än sabbatsbudet krävde, ty vi voro sjösjuka.

Framåt gick det emellertid, och på måndagen vid 10-tiden voro vi i Newcastle. Ombord kommo tulltjänstemän och polismän, som skulle visitera våra papper och vårt bagage. Tullmännen voro mycket hänsynsfulla. Allt guld, som vi köpt på banken i Sverige, togs ifrån oss och utbyttes mot sedlar. En av systrarna, Ester Westlind, måste genomgå fullständig kroppsvisitation. Missionär Orest mötte oss och var oss till stor hjälp.

Från Newcastle fortsatte vi till Lon-

don, dit vi efter en tröttsam natt på tåget anlände vid 6-tiden på morgonen den 20 juni. — Om vår vistelse där vore mycket att säga, men jag skall fatta mig kort. Efter att hava varit till sex olika myndigheter hade vi papperen klara och kunde sedan taga staden i betraktande. Vi gjorde ett besök i Westminster Abbey, den världsberömda katedralen. Där fingo vi bevisa en bönestund, som hölls för land och folk på grund av kriget. — Något som lyfte sinnet, var besöket vid Livingstone's grav i samma kyrka. Det var gripande att stå vid denne hjältes minnesvård och läsa den vackra inskriften i stenen. Det var en helig stund. På söndagen besökte vi gudstjänsten i S:t Pauls katedral. Den var oerhört storslagen. Musiken och sången var hänförande vacker, och skaran tycktes deltaga i tillbedjan med stor ödmjukhet. På kvällen voro vi med på ett gatumöte, som anordnats av några personer från doktor Barnardo's stiftelse. Det var liv och lust. Sången ljöd frisk och varm, så att det ekade i husraderna, och vittnesbörden buros fram med helig hänförelse. Det var uppfriskande för själen.

Men låt oss skynda. På måndagskvällen kl. 10,50 reste vi från London med ett extratåg, som var avsett endast för passagerare på kongobåten. Farväl, du kulturens jättecentral, där så mycket finnes av både ont och gott! Åter en natt på tåget, och nästa morgon voro vi framme i Falmouth, där vi efter vederbörlig granskning av våra papper fördes ombord på kongobåten.

Så äro vi då ute på de fria böljorna. Dock kunna vi ej frigöra oss från en känsla av oro, ty de stora djupen dölja nu större faror än någonsin. Undervattensbåtar och minor göra färden vådlig. Alla räddningsbåtar äro klara, och allt är iordningställt i händelse av en olycka. —

Det är en härlig afton på havet, en sådan afton, då man blir så liten, så liten, ja, ett stoftgrand inför allt det storslagna, som omger en. Men ehuru

liten känner man dock, att man tillhör det stora och att man har en uppgift att fylla i världsalltet. Över de till synes oändliga djupen tråda böljorna sin yra, sorglösa dans och bära med lätthet det präktiga fartyget allt längre mot södern. Där borta vid horisonten sjunker solen som ett eldrött klot i havet, färgande de lätta, bomullslika molnen i härligaste guld och purpur. Hastigt faller mörkret över de djupblåa fälten, och himlavalvet beströs med miljontals stjärnor, som tindra i den stilla kvällen. De tala om ett härligt fadershus med många boningar långt bortom jordelivets strid och oro. Månen vandrar full och underbart klar genom den oändliga, outgrundliga rymden och kastar sitt silver på havets vågor, bildande en gyllene väg mellan himmel och jord. Alla fyra stå vi här och njuta av den sköna kvällen. Allt är så stämningsfullt. Vinden är ljum och smekande och på samma gång svalkande skön efter dagens hetta. Helt ofrivilligt börjar någon av oss sjunga den vackra sången: »Hur ofta mitt öga från jordlivets oro Ser långtande hän mot den stjärnströdda kust!» — Och så skrida kvällens timmar, medan båten gungar oss hän mot det land, som är målet för vår resa, vårt kära Kongo och dess lidande folk, för vilket vi få giva ut vår bästa tid och vår bästa kraft; det land, som bleker rosen på den unga kinden och gör den spänstiga kroppen trött och slapp. Sådant är du, vårt Kongo, och dock älska vi dig och äro glada att om några dagar få stå på din strand och hälsa dina svarta barn.

— — Nu äro vi snart framme. Vi gå på Kongofloden och betrakta med glädje dess kända stränder. »Helvetesgrytan», den svåra virveln, är passerad, och där ligger Londe, en heder för Sverige och vår mission. — Tack, vänner, för alla böner I haven sänt upp för oss. Nu äro vi lyckligt framme.

Hjärtliga hälsningar från oss alla!

Eder i Herren
S. Malmqvist.

När och fjärran.

Kristendomen i Indien.

I en engelsk missionstidning har en infödd hindu skrivit en intressant uppsats om kristendomens framsteg i Indien. Han är förvånad över de kristnas tillväxt i antal. Under de sista tio åren har detta tredubblats och sedan 1881 sjudubblats, under det att hinduerna och muhammedanerna gått tillbaka. Författaren menar, att det största hindret för missionsverksamheten bland hinduerna är den slappa uppfattning, som råder ifråga om gränslinjerna mellan de olika riktningarne inom hinduismen. Man kan vara vad som helst och tro vad som helst och ändå kalla sig en rättrogen hindu. Därtill kommer den allmänna likgiltigheten i religiösa ting, som de kommersiella och industriella framstegen fört med sig. Särskilt bekvämt är det, menar han, för mången, som har en låg ställning i samhället, att ansluta sig till något av de många reformpartierna, varigenom han i viss mån vinner en högre ställning. Hinduismens högre klasser vilja emellertid icke veta av någon omvändelse. Den kristna lärans trosinnehåll, som i mångt och mycket går stick

i stäv mot de moderna tankeriktningarna, är fränstötande för det stora flertalet inom de bildade klasserna. Kristendomen har därför sina största framgångar bland de lägre folklagren. För dessa blir det icke fråga om någon förståndsmässig uppfattning av kristendomen, men dessa människor äro dock i de flesta fall uppriktiga och mena ärligt. Det är ock för dem lätt att se, huru de genom kristendomens hjälp kunna bli fria från det sociala tyranniets bojer, vari de hållas fångna. De leva upp på nytt genom missionärernas hjälp, som alltid står dem till buds; det uppstår liksom en ny tillvaro för dem och deras barn. Från dessa lägre folkklasser ha icke blott lärare utgått för missionskolor i byarna utan även många universitetsbildade personer.

En kopparslant och en tvåkrona träffades en gång i en portmonnä. Tvåkronan skröt mycket över sitt värde framför kopparslanten. Men kopparslanten hade ock något att berömma sig av. Han sade: »Men jag går mycket oftare i kyrkan än du.»

Förteckning på evangelister, hjälplärare, skolbarn och skolor i Kongo samt deras underhållare.

Kingoyi station.

Lärare: Nsemi Mateosi, underhålles av Gullspångs ungdomsförening Framtidens Hopp. Demvo Tomasi, Söndagsskollärarekåren i Luterska Missionshuset, Stockholm. Mabinga Yona, Osby missionsförening. Ngoma Ndilu, Senapskornet, Lotorp. Muntanda Salomini, Missionsvänner i Bränn-Ekeby. Nkono Samueli, E. A. Lindgren, Östhammar. Kibangu Yelemia, Boda och Norra Fjölle syförening. Mbiala Simona, Frökarna Broström, Stockholm. Kwamba Elaya, Betlebems ungdomsförening, Gävle. Nsemi Isaki, Styrsö Tångens missionsförening.

Hjälplärare: Mbunda Esaya underhålles av Majornas missionsförening, Göteborg. Makitu

Petolo, Lundby ungdomsförening. Bikindu Abalami, Missionsvänner i Anderstorp. Mwanda Pauli, Lindes kristna ungdomsförbund. Ngimbi Yasoni, Borgholms kristliga ungdomsförening. Nsia Yoane, Limhamns sjuannaförening. Ndilu Aloni, Mosselunds ungdomsförening. Mabika Levi, Lysekils ungdomsförening. Binkela Yakalia, ungdomsföreningen Framtidens Hopp, Bengtsfors. Mbedi Yesaya, Gnosjö ynglingaavdelning. Mbwilu Lubeni, Atradalens ungdomsförbund. Ngamba Elaya, Kärrets och Skallhults ungdomsförbund. Mbumina Andela, Sorunda ungdomsförening. Mulala Beniami, Glanshammars ungdomsförening. Mayena Samueli, Asby ungdomsverksamhet. Bilongo Timoteo, Kongobarnens vänner i Limhamn. Mantumbu Mose, Småflickornas

syförening i Korsnäs. Kionga Aseli, Vänersborgs missionsförenings syförening. Mbula Makosi, Östhammars missionsförenings ungdomsförening. Mayaki Danieli, Ungdomsföreningen Syskonkretsen, Löfhöjden. Mananga Yunga, Rörstrands söndagsskolbarn, Stockholm. Mukungu Yoane, Ransätters brödraförenings ungdomsförbund. Mbumba Filipino, Högeruds kr. ungdomsförening. Ngoma Lukwala, De ungas väl, Kungsgatan 88, Stockholm. Ndulu ma Wata, Vänersborgs missionsförenings ungdomsförening. Lukami Davidi, Films västra ungdomsförening. Mabilia Danieli, Ungdomsföreningen Senapskornet, Landskrona. Mbungu Lukasi, Elin Erikssons donationsfond. Mbwangi Metusala, Steneby kristliga ungdomsförening. Mantumba Mampozza, C. J. Johansson, Stockholm. Yesaya Mantumbu, Källby ungdomsförening. Deko Pauli, Fläckebo kr. ungdomsförening. Ndiibu Yosefi, Tidaholms kr. ungdomsförening. Ngoma Mavanga, saknar underhållare.

Skolgossar: Bukambu bwa Lubaki underhålles av Smedby ungdomsförening, Leksand. Mpanzu Bweya, Valbo kristliga ungdomsförening. Kibenga kia Mbimba, Skallsjö kristna ungdomsförening. Mpanzu Mwanda, Gällaryds ungdomsförening. Ngoma Mpambu, Barnsyföreningen Majknoppen, Varberg. Mayala, Everöds och Lyngby missionsförening. Mpanzu Mbuku, Vesslands ungdomsförening. Mbula Mbungu, Adolf E. Wennerström, Ljusfallshammar. Musolo, Föreningen Fruktan och Hopp, Norrtelje. Nketi, Joh. Olsson, Igelsgård, Säffle. Bikindu bia Yanza, Rogberga ungdomsförening. Nzau, Haparanda kristliga ungdomsförening. Nsonsani, Ekshärads friförsamling. Nsemi Niamba, Barnsyföreningen i Elfhyttan, Vikersvik. Dibu, Berga kretsavdelning av ungdomsf. Trons Seger. Muziezie, Frändefors friförsamling. Miote, Norra Tierps söndagsskolbarn. Mananga Benga, J. O. E. Lindgren, Vänersborg. Kayi, P. N. Persson, Växjö. Mbungu Solo, Helena och Gust. Olsson, Gusselby. Ntemta, Tre Kongo-vänner i Kristinehamn. Nsole Mabilia, Fru Karin Amundsson, Likenäs. Mananga Zita, Kronobergs läns ungdomsförbund. Mandudi, Tolfta kristliga ungdomsförening. Nsemi Kuba, Kristliga ungdomsföreningen Vårblomman, Vätö. Ngimbi, Vrena och Bettna ungdomsförening. Ngwala Nkombo, Gropens ungdomsförening. Mbutu, Katrineholms ungdomsförening Samariten. Nkombo Mpuni, Surte kristliga ungdomsförening. Mbula, Säfsjö kristliga ungdomsförening. Kionga kia Ndesi, Ungdomsföreningen Betania, Mariestad. Nsemi Bieli, Söderhamns kristna ungdomsförenings juniorer. Makela, Föreningen Myran, Haparanda. Bakala, Syföreningen

Myran, Axberg. Mbungu Nsimba, Herrljunga friförsamling. Nzonzi och Mpanzu mu Diede, Stockholms fria missionsförenings söndagsskola. Lukwala, Hagfors och Stjärnfors friförsamlings söndagsskola. Nsakadi, Ödestugu ungdomsförening. Mbungu Mukuyu, Källeruds evang. kretsförening. Mpanzu Deko, Jon Eriksson, Malsjö, Gräsmark. Nkombo Mbunda, Ivarsbyns syförening, Östervallskog. Matimpa, Mälaremästare Reimer, Herrljunga. Niambu, Mjölhare J. A. Bengtsson, Sennan. Åled. Mantumba Maleba, Fornaboda missionskrets. Makela Mazimba, C. J. Johansson, Fredriksberg, Oskarshamn. Mpeko, Siljansnäs ungdomsförening. Mbioka, Lotta och And. Gabrielsson, Fors station. Ngambu, Lidköpings Immanuelsförsamling. Nkabi, Betelbarnföreningen, Malmsö. Laka, Mullsjö friförsamling. Nzuzu ya Ndulu, Nässjö missionsförenings syförening. Makoso ma Bwemba-Kräkshults kristliga ungdomsförening. Kuzungu, Degerfors missionsförenings ungdomsförening. Nsonde Niaka, Skederids syförening. Mayima, Lina Svensson, »Kung Karl», Karlstad. Mabilia, Uppsala barnmissionsförening. Kibaza, Ösare missionsförenings söndagsskola. Nzuzi Ngweni, Hanna Jansson, Dingelvik. Mabungu, Norrköpings missionsförenings söndagsskola. Ngwala Mbaka, Agnes Johansson, Sköllersta. Ndiedi, Efraim Waldén, Stockholm. Muswamu, Grenhestra syförening, Mulseryd. Kwamba, enskilda missionsvänner och söndagsskolbarn, Långvattnet. Bilongo, Brännkyrka missionsförenings ungdomsklass. Ngodo och Muyana, De ungas syförening, Karlstad. Matala Yesaya, Starbäck och Baskarps friförsamling. Bukambu, August Karlsson, Styrsö—Tängen. Baku, Vikstahedens missionsförening. Ngoma Kuba, Fröken Beda Olsson, Hönsätters skola, Hälleklis. Mantumbu Mambenza, Holmedals östra arbetsförening. Mantumbu Mambenza och Mwanda Ngwala, Immanuelskyrkans i Borås ungdomsklass. Bunzi dia Musoki, Skalunda kristliga ungdomsförening.

Byskolor: Kikwangu underhålles av Källeryds kretsförening. Yalamoko, Torgilsunds söndagsskolbarn. Kinanga, Österåkers friförsamlings ungdomsförening. Kindamba, Västans församling. Kimpwanga, Önereds syförening. Kindulu, Ungdomsföreningen Senapskornet, Köping. Zebele, Mal Alexanders syförening. Nsugani, Missionsvänner i Saxhyttan. Kintadi, Kiziazia, Nsundia a Mamba, Ntembo, Luvituku, Yalala Yulu, Yanga, Manzau, Nganda Mona, Kingwadi, Musinda, Nkaka, Bwende, Kingoyi, Kinanga kia Ntuti, Mpanzala, Kinsundi, Musinda, Yengula, Banda Kinanga och Nsanga sakna underhållare.